Ч. 165 (13.404). Львів, середа 28. червня 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

ВІДНОВА ГАБСБУРҐІВ.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 23. червня 1933.

Переповідаю вам — коротко і без своїх уваг — звістки про реставрацію Габсбурської монархії, якими нині переповнені перші сторінки тутешньої й льондонської преси.

В колах льондонської господарської конференції переказують собі — наче зовсім певну відомість, що Мусоліні предложив великим державам „безпроволочну“ віднову Габсбурської монархії з архикн. Оттоном, сином пок. Карла, як королем Австро-Угорщини. Впевняють, що британський уряд не противний цьому предложенню: він, мовляв, бачить у віднові середньоевропейської монархії рішаючий чинник утривалення тамошніх — уже занадто захитаних політичних відносин. Німецький уряд нібито дав — під натиском Риму — свою згоду на цей плян: так бодай пише нинішній „Дейлі Геральд“, центральний орган робітничої партії, тай великий тутешній щоденник „Пті-Парізіен“. Враження від звісток цих те, що мова йде про сотворення нового середньо-европейського бльоку під італійським впливом — у противенстві до бльоку малої антанти, який — досі бодай — стояв під впливом французьким.

„Дейлі Геральд“ впевняє, що австрійський канцлер Дольфус „захоплений“ цим пляном: воно може й правда, бо уряд Дольфуса стоїть у важкій боротьбі за своє істнування загрожене насильною, майже революційною пропагандою австрійських гітлерівців. Впевняють також, що адмірал Горті і генерал Ґембеш теж дали згоду на італійський плян; інакше вся дружба Італії й Угорщини пішлаб у нівець. Мало цього! Хоч як воно видається на перший погляд неймовірним, то впевняють також, що й сам Гітлер не противиться реставрації Габсбурґів, дарма що таким чином обєднання Німеччини з Австрією відсунулось би в далеку майбутність; збереження дружби з Італією йому, мовляв, важніше серед теперішніх обставин ніж навіть здійснювання прилучення Австрії до Німеччини. Невиключена річ, що недавна гостина ген. Ґембеша у Берліні стояла в звязку з наміреним обєднанням Угорщини з Австрією під спільною династією.

Рішаюче слово прийдеться сказати Франції. Якщо Франція на Габсбурську реставрацію згодиться, то вона буде здійснена без огляду на протести Малої Антанти і Польщі. При цьому не треба забувати, що найповажніша з держав Малої Антанти, Чехословаччина, — хоч як воно видається дивним і несподіваним — устами свого досвідного міністра закордонних справ Бенеша дуже розважливо й обережно залишила собі двері відкриті від малої антанти до іншої політичної „комбінації“: серед даних обставин такою комбінацією могла би бути єдино тільки персональна унія між самостійними державами Австрії, Угорщини й Чехословаччини, а можливо, що й Хорватії. Це був би рятунок чехословацької самостійности з залізного обруччя, яким здавила би Чехословаччину з усіх боків обєднана з Австрією велика Німеччина.

Подібною льоґікою мабуть кермується також Франція. З кожним роком ясніше вкорінюється в політичних колах Франції переконання, що розбиття Габсбурської монархії було одною з найбільших помилок версальського „мира“ тай що воно йшло радше на зустріч інтересам великої Німеччини ніж Франції. Коли ще взяти під увагу, що Франція працює тепер над здійсненням на широку міру угоди з Італією, то можна припускати, що віднові Габсбурґів не стане поперек також і уряд французької республики.

Найбільше переполохався всіми цими звістками румунський Тітулеску. Він залишиться в Льондоні, щоби стежити за дальшим розвитком подій.

Все те — повторюємо — ще вилами на воді писане, і кластися на ці нові комбінації ми не радилиб нікому. А все таки вони не такі то вже й утопійні як комусь моглоб видаватися, і якими вони були ще тому два-три роки. Так! І розбиття злощасним версайським і сенжерменським миром Габсбурської великої держави, і насильне створення в східній частині Европи іншої великої республики з кожним днем виявляється більшою помилкою. І з кожним днем скріпляється думка, що один старий твір треба реставрувати, і другий новий твір — як не зовсім ліквідувати, то до пристойної і природної міри звести.

В. Панейко.

Траґедія середущого і молодого покоління.

ВОНИ ХОЧУТЬ ЖИТИ.

Тисячами пішла українська молодь зі шкільної лавки до війська. Перебула вона світову й українську війну, чотирокутник смерти, табори інтернованих і вернула по невдачі Великого Зриву в багатьох випадках фізично хвора і психічно заломана. Всеж таки багато з них покінчило великим накладом праці свої студії, але ще більше по страшних воєнних переживаннях не мало духової сили покінчити розпочаті студії. Велика скількість споміж одних і других не має по сьогоднишний день постійних варстатів праці чи посад; вони є або зовсім безробітні, або ледви животіють у тривозі за непевне завтра, а багато з них має рідню. Сьогодні це вже є велика частина старшого громадянства.

Не краще ведеться молодшій ґенерації, себто тим, які по воєнній хуртовині в краю і за кордоном покінчили середні й високі школи. Більшість з них з дипльомами цілими роками даремне шукає кусника хліба у чужих і своїх.

Всі вони, а є їх тисячі, мріють про якунебудь працю, щоби здобути можливість скромного життя, а найбідніші з них мріють про службу свому народові, але народ не може їх приняти до себе на службу і не дає їм і їхнім рідним можливости навіть найскромнішого прожитку.

Безробіття, а вслід за тим матеріяльні злидні або життя на ласкавому хлібі родини зле впливають на психіку людини. Безробітні поволі зневірюються до життя, чують у серці пекучий жаль до світу, до свого народу, до українських установ, до старших громадян, що мають більше-менше упорядковані матеріяльні відносини життя і до тих щасливців своїх ровесників, яким поталанило добути варстат праці.

У невідрадному положенні, без виглядів на майбутнє є і всі ті учні середніх і високих шкіл, які студіюють у теперішню хвилю. Їх самих і їх батьків тривожить журба за непевну будуччину, бо в теперішньому світі збанкротувала давніша наука батьків: „учися дитино, наука дасть тобі хліб“.

ВАЖНЕ ПОЛІТИЧНЕ Й НАЦІОНАЛЬНЕ ПИТАННЯ.

На українських землях у Польщі по приблизним обчисленням живе около 6 тисяч молодих безробітних українських інтеліґентів. Тими велитенськими кадрами безробітних молодих людей у силі віку мусить заінтересуватися загал українського громадянства. Питання безробіття української інтеліґенції не є тільки питанням суспільної опіки, а питанням політичним загальнонаціонального значіння. Кожного мусить тривожити думка, що майже половина української інтеліґенції є безробітна, а вслід за тим пасивна в білянсі загального національного життя.

Інтеліґенція у житті кожного народу відграє важну ролю. Ще більшу ролю відграє інтеліґенція у житті такого недержавного народу, як український, який не має розвинених таких суспільних верств, як була колись шляхта, як є промисловці, освічене і засібне міщанство. У нас українська інтеліґенція є провідною верствою. Вона є носієм визвольницьких змагань, авангардою у боротьбі за національне і соціяльне визволення. Коли майже половина українських інтеліґентів відіграє в українському житті пасивну ролю, що як безробітні невдоволені та зневірені представляють собою у певній мірі елемент розкладу народнього життя, то це може й мусить стати злощасним для майбутньости українського народу, коли не знайдеться засобів лікування такого стану. Коли найактивніша, бо молода частина народу не стає до праці на поодиноких стійках народнього життя, бо для неї немає місця, то в майбутньому мусить з невідкличною конечністю слідувати брак розмаху, ослаблення живучости, а навіть завмертя поодиноких ділянок життя.

В історії український нарід вже двічі втратив свою провідну верству. Перший раз, коли по прилученні українських земель до Польщі ми втратили наслідком винищення або переходу в чужий табор українських бояр, другий раз, коли нова провідна верства — козацька старшина перейшла в московський табор. І один і другий раз втрата української провідної верстви перепинила розвиток українського народу на цілі століття. Під теперішню хвилю грозить нам подібна небезпека. Український нарід, що живе під совітами, втратив свою інтеліґенцію, бо большовики її просто фізично винищили або винищують. З природи річи українські землі по цей бік риської лінії повинні бути резервуаром української інтеліґенції для майбутньої української держави, так, як свого часу Галичина була резервуаром польської інтеліґенції для всіх польських земель. На жаль продукція української інтеліґенції в Польщі зменшується в катастрофальний спосіб з незалежних від нас причин, але також із нашої вини. Про ті причини буду говорити пізніше. Що більше, випродукована великими моральними і матеріяльними зусиллями українська інтеліґенція не находить варстату праці, гниє у злиднях.

Коли ми не розвяжемо проблеми безробіття української інтеліґенції, коли не припинимо упадку її продукції та не збільшимо її кількости, то визвольні змагання українського народу не матимуть ніяких виглядів на здійснення. Зі сказаного слідує, що питання продукції і безробіття української інтеліґенції є центральною проблемою українського життя.

У чергових статтях буду старатися всебічно висвітлити всі ці важні питання, представити безробіття інтеліґенції в світі, вказати окремішні причини безробіття української інтеліґенції, а зокрема точніше обговорити шляхи розвязки цього питання.

Володимир Целевич.

—o—

Ґітлер у Парижі?

У Парижі розійшлася вперта вістка, що канцлер Гітлер є в Парижі в неофіціяльнім характері. У французьких урядових колах говорять про конечність особистої стрічі шефа французького уряду з Гітлером і Мусолінім. Не виключене, що саме тепер уже відбувся перший неофіціяльний крок між Німеччиною та Францією.

—o—

Закарпаття.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ „КРАЄВОГО ДРУЖЕСТВЕННОГО СОЮЗУ“.

Дня 30. травня ц. р. відбулися в Ужгороді
загальні збори „Краевого Дружественного Со-
юзу“. Зборами проводив сенатор д-р Е. Бачин-
ський, секретарював д-р Михайло Бращайко.
До Союзу належить 418 товариств, 4 правні о-
соби, 24 фіз. особи, разом 446 членів з 985 пая-
ми. З членів майже половина є кредитові това-
риства, а решта ріжні: споживчі, будівельні, мо-
лочарські, лісового промислу, господарські
і т. д.

Всі товариства, в першій мірі споживчі,
сильно відчули господарську крізу, але її витри-
мати. Найбільшу діяльність виявив Союз, по-
даючи позички своїм товариствам. При помочі
Союзу уділено дотепер 54 міліони позичок, які
товариства розділили своїм членам на розмір-
но малий процент (7 і пів до 9 проц.).

Збори приняли звіти Управи без замітів -о
відома і ухвалили абсолюторію Управі й Над-
зірній Раді.

При точці виборів сталася велика несподі-
ванка. А саме замісць о. Августина Волошина,
який був основником „Друж. Союзу“ і ввесь
час членом Управи, вибрано Івана Ковача, учи-
теля-москвофіла з Чинадьова. Ковач дістав 254
голоси, о. Волошин 215. Таксамо випав із Над-
зірної Ради заслужений селянин і довголітній
член тої Ради Іван Ґриґа із Вишніх Верецьких,
який дістав при тайнім голосуванню 224 голо-
си, а д-р Камінський 208 голосів. При тіснішім
голосуванні через аклямацію дістав Іван Ґриґа
17 голосів, а д-р Камінський 47 голосів.

Як зачувати, і в самих аграрних кругах, які мають більшість у „Друж. Союзі“, осуджують цей нерозумний поступ. Високі ідеї кооперації та публичний інтерес не сміють падати жертвою дрібних партійних інтересів.

Одначе найбільша вина по нашім боці. Ціла низка наших товариств не вислала своїх делегатів на збори, хоч усі знали, що буде рішатися вибір наших людей та що предметом нарад буде, чи мають заводити до урядування московщину, чи нашу рідну мову. З того, що наші кандидати програли лише 21—39 голосами, видно, що наші позиції не є слабі, але треба організованости й почуття національного обовязку. Ще сумніше, що навіть і ті делегати, які були присутні на зборах, перед скінченням виборів уважали потрібним піти собі обідати. Наш кандидат, Іван Ґриґа, при тайнім голосуванні дістав 224 голоси, а при тіснішім — 17 голосів. Це вже просто ганебна байдужність і брак всякої національної дисципліни й видержки.

Треба ще піднести, що на зборах зробився великий крик, коли Василь Гренджа-Донський осуджував поведінку Управи, яка на внесок о. Юрія Лещишина, декана із Мукачева, більшістю голосів постановила недавно завести в „Краєвім
Друж. Союзі“ московську мову урядування. Всі
ті пани, як внескодавець о. Лещишин та його
помічники д-р Едмунд Бачинський і інші, не вмі-
ють по московськи, а навіть і своєю рідною у-
країнською мовою не володіють якслід, — а
хочуть, щоби наше селянство діставало москов-
ські письма, московські книги й московські га-
зети. Розуміється, що наше селянство буде до-
магатися скасувати таку постанову!

Наша сільська інтеліґенція, головно учи-
тельство, мусить увійти в кооперативи, а
працювати і своєю працею направити ганебну
помилку, зроблену 30. травня ц. р. („Українське
Слово“).

Свідоме селянство проти метод наших націоналістів.

Заява всіх товариств із Підберезець.

Дістаємо таку заяву до поміщення:

Зібрані Виділи всіх установ села Підберізці на спільній нараді дня 25. VI. 1933 р. ухвалили таку постанову:

Осуджуємо „заяву каяння“ 51 громадян, яка була видрукована на сторінках часопису „Наш Клич“ і на якій підписи видобувано підступом від несвідомих справи людей, а зокрема пятнуємо поведінку громадянина Петра Бубели, який своїми неоднаковими вияcненнями ще більше замотує справу.

Взиваємо Редакцію „Нашого Клича“ на громадянський суд на місці в Підберізцях, який перевірить справу і вислід оголосить у пресі.

Підберізці, дня 25. VI. 1933.

Читальня „Просвіти“ (печатка): Степан Кізь, голова, М. Кернога, секретар.
Кружок „Рідної Школи“ (печатка): Іван Лемішка, голова, Цар Кость, за секретаря.
Кооператива „Єдність“ (печатка): Конюх Іван, заст. голови, Іван Лемішка, секретар.
Кредитова кооператива „Добробут“ (печатка): Василь Влох, оправник, Михайло Кернога, секр.
Т-во „Луг“ (печатка): Михайло Дзюбик, голова, Степан Кізь, писар.
Кружок „Сільського Господаря“ (печатка): Петро Балтро, голова, Гринько Москва, секретар.
Кружок „Союзу Українок“ (печатка): Теофіля Осташевська, голова, Анна Конюх, за секр.

Хто такий Альфред Розенберґ?

З Берліна дістали ми від принагідного кореспондента цікаві інформації про Альфреда Розенберга і про його ролю в німецькій національ-соціялістичній партії. Останніми часами наші читачі часто мали нагоду стрічатися з прізвищем Альфреда Розенберга в пресі, особливо у звязку з його виступами в українській справі. Тому не від речі буде поділитись з нашими читачами тими інформаціями. А вони такі:

Берлін, 20. червня 1933.

Альфред Розенберґ походить з Естонії. Родився 12. січня 1893 року. Його батько — німецький купець. Вже у реальній школі (скінчив її у 1910 році) виказував він нахил до мистецтва, історії і фільософії. Малярські спроби і деякі успіхи спонукали його студіювати архітектуру на ризькій політехніці. З вибухом світової війни носився він з думкою якнайскорше прилучитися до німецької армії. Обставини йому перешкоджали. З наближенням німців до Риґи політехніку перенесли в 1915 р. до Москви. Студент Розенберґ мусів їхати на Схід. Він побував також на Україні і на Кримі, де займався мистецькими студіями. У 1917 р. повернув він до батьківського міста Таліна (Реваль), у надії на скорий прихід переможної армії. Колиж німці трохи забарилися, то він рішив закінчити освіту дипльомом архитекта (проєкт крематорії!) у Москві. Хоч радили йому професори продовжувати наукову діяльність, всеж він на це не погодився і вернув домів. Незабаром німці окупували Талін. Архитект Розенберґ зголосився добровольцем, але його не приняли.

Перші вістки про революцію в Берліні спонукали його кинутися у крутіж політики. У великій салі „Чорноголових“ виступив він одного листопадового дня з рефератом про марксизм і жидівство. Успіх заохотив його. Разом з відступаючими вояками переїхав він до Берліна, а з ним його молода, тяжко хора дружина (вмерла в Мінхені; у 1925 р. А. Р. одружився вдруге). Не довго затримався він у німецькій столиці. Його приваблював Мінхен, де вже на другий день після зречення Гогенцолернів почали купчитися молодші національно-свідомі німці для боротьби проти червової небезпеки.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 28. ЧЕРВНЯ 1933.

Д-Р КОСТЬ ЛЕВИЦЬКИЙ.

Небуденний селянин.

Причинок до національного відродження нашого народу.

В дні 30. квітня 1933 р. помер в селі Пукові, рогатинського повіту, визначний селянин **Теодор Соломка,** проживши 66 літ. Про нього були в газетах невеличкі посмертні згадки, де згадували деякі його заслуги і про величавий похорон, тай на цьому скінчилось. А все-ж цей тихий громадянин заслужив собі на щось більше. Треба, щоби память про ідейних національних діячів не пропадала, щоби переходила на молодші покоління для науки і прикладу.

Тому хочу дещо доповісти про ту людину, якого я знав з його роботи і характеру. Це був незвичайний тип селянина і свідомого українця.

Село Пуків (Буків) це велика громада, що лежить при шляху Рогатин-Підвисоке, яка перед трицяти роками належала до твердих русофільських громад. До людей наймудріших в цьому селі належали два визначні господарі: Теодор Сверида, начальник громади і Теодор Соломка, громадський радний. Теодор Сверида був поважний і енергійний, а Теодор Соломка інтеліґентніший, розумніший; оба вони доповнювали себе у проводі громади і без їх згоди не сталось в громаді нішо важніше. Вони не ворогували проти себе ані не суперничали, бо Теодор Соломка не хотів бути війтом, хоча все мав на оці, що діється в громаді. Коли оба вони не могли між собою в чому погодитися, то брали до наради старого чесного господаря Михайла Бандуру, так, що всі троє проводили громадою в ладі і спокою.

Одною з найважніших справ, яку я заступав з доручення громади Пуків, було купно більшої посілости Пукова, простору понад тисячу моргів ріллі і ліса, на парцеляцію поміж громадян Пукова. Справа не була легка, бо громадяни не мали готових грошей і тому треба було на все затягати гіпотечні позички на ґрунти парцелянтів. Нашого Земельного Гіпотечного Банку тоді не було, бо цей банк ми заснували аж в 1909 році, але обставини так зложились, що при помочі „Дністра“ і „Краєвого Банку“ у Львові вдалося щасливо перевести цю парцеляцію.

Місцевий парох о. Барановський не дораджував громаді купувати більшу маєтність Пукова, бо боявся, що громадяни не будуть спроможні сплатити затягнені довги. Але селяни таки хотіли купити той маєток, щоби мати у своїх руках усе орне поле, сіножаті та ліси. А також власник Пукова Володислав Тустановський, з українського роду, хотів громаді продати цю маєтність, хочби за дешевші гроші, щоби, — як казав, — громаді лишити памятку, в цьому намірі піддержував його о. Андрій Пеленський, тодішній парох Кнігинич, де мешкав Тустановський. Тай у Краєвім Банку мали ми тоді добрих людей, так, що громада наблизилася до купна Пукова і вислала до мене свого начальника Теодора Свериду, а відтак всіх трьох делеґатів: Теодора Свериду, Теодора Соломку і Михайла Бандуру, щоби я занявся правним переведенням купна Пукова на парцеляцію.

Я спершу з острахом брався до парцеляції, а пізніше, як пізнав я тих розумних і слухняних селян, то з приємністю і вдоволенням працював в їх справі. Добрим духом у цій громаді був Теодор Соломка. Він без моїх заходів і пропаганди, як самозрозумілу справу довів усю громаду до того, що вона зрозуміла значіння праці української національно-демократичної партії, і Пуків у короткім часі став ще твердшим, але вже свідомо український!

Дуже повчаюче було прощання Пукова з д-ром Володимиром Дудикевичем в 1907 р., в часі перших виборів на підставі загального голосування до австрійського парляменту. Д-р Володимир Дудикевич, лідер русофільської партії і адвокат в Коломиї, кандидував тоді також на посла до парляменту з виборчої округи Рогатин-Бережани-Болехів-Журавно, та заповів у громаді писемно про свій приїзд до Пукова з кандидатською промовою. Я про це не знав. Пуківські громадяни порадились самі між собою, як поступити: чи дорадити Дудикевичеві, щоби не приїздив, бо вони вже мають своїх кандидатів на послів, — чи нічого не казати і підготовити передвиборчу бучу, як це доводилось по деяких громадах при помочі каміння і дрючків. Тоді Теодор Соломка порадив обійтися з Дудикевичем „культурно“, бо для Пукова „неладно“ славитись бійками. І на цьому стало.

В означеному дні приїхав д-р Дудикевич до Пукова та в приготованій для нього салі виголосив свою програмову промову. Люди її вислухали і розійшлись домів, представники громади з Теодором Соломкою на чолі подякували йому за те, що він їх відвідав, а рівночасно заявили, що громадяни не можуть на нього дати голосів при виборах, бо вже мають своїх посольських кандидатів. Цей епізод це один з характеристичних прикладів організації громади Пуків, та культури нашого селянства, коли воно має спромогу свобідного життя.

На думці Теодора Соломки спиралася нераз уся громада і його голос тут був рішаючий; навіть інші громади нераз радилися в нього і

Коли „еміґрант" Розенберґ став свідком комуністичного розвюшення в Баварії, в ньому ще більше зросло бажання віддати себе справі відродження німецької нації. Він зійшовся зі старим Дітріхом Екартом, що в той час видавав невеликий тижневик проти марксистів і жидів. Довгими місяцями в нужді працювали вони разом. Щойно в 1919 зійшовся Розенберґ з Гітлером після одних зборів нововаснованої партії націонал-соціялістів. Також Екарт прилучився зі своїм часописом до молодого руху. Від того часу Розенберґ є невідлучним співробітником і найближчим дорадником Гітлера.

У 1921 р. взявся він за кермування орґаном партії. Тоді „Фелькішер Беобахтер" був маленьким тижневиком місцевого значіння. А два роки пізніше перетворився він у щоденник з великим накладом. Невдала спроба перевороту в листопаді 1923 р. довела до заборони націонал-соціялістичної преси аж до березня 1925 р. З невеликими засобами спільно з трьома редакторами взявся Розенберґ за поширення орґану Гітлера. Це йому вдалося. Сьогодні „Фелькішер Беобахнер" є найбільшою німецькою ґазетою, що зявляється кожного дня трьома накладами.

Не тільки редакційно-публіцистичній праці посвятив себе Розенберґ. Він у 1929 р. заснував „Союз Боротьби за Німецьку Культуру". Зі скромних початків за час трьох років зібрала ця орґанізація навколо себе тисячі німецьких культурних робітників. Після січневого перевороту стала вона єдиною всенімецькою культурно-освітньою орґанізацією з кількома міліонами членів.

І хоч Розенберґ мав досить праці в партійній пресі та культурному русі націонал-соціялістів, то всеж спромігся він за останні десять років дати цілу низку творів, що є головними джерелами пізнання націонал-соціялістичного світогляду, його зовнішньо-політичних зрагнень і його практичної політики. Крім книжок, що їх написав Розенберґ, вмістив він богато ріжних довших статтей у періодичних виданнях партії. Власне на сторінках „Дер Вельткампф", що в 1931 р. перетворилася у „Національ-соціялістіше Монатсгефте", він безнастанно поширює і поглиблює засади націонал-соціялізму.

Оскільки Гітлерові доля судила стати на чолі руху націонал-соціялістів і перетворитися у леґендарного „провідника народу", остільки на Розенберґа припала величезна інтелектуально-орґанізаційна праця щодо оформлення і скристалізування світовідчування і світодумання націонал-соціялістичного руху. Ніхто так добре не оцінив цієї праці, як — з одного боку — сам Гітлер, призначивши—не дивлячись на сильний спротив найширших кол німецького політичного світу! — Розенберґа керманичем закордонної політики руху націонал-соціялістів, а — з другого боку — всі противники і вороги теперішньої правлячої в Німеччині партії, що не зупиняються перед ніякими засобами, аби стримати розвиток політичної карієри Альфреда Розенберґа.

*

Ще 15-літнім зіткнувся Розенберґ з „Основами XIX. століття" Чемберлена, проповідника ґерманського расизму. Цей твір став немов вихідною точкою цілого думання молодого Розенберґа. Він все більше і більше займався студіями історії стародавніх часів і дослідженням творів, які присвячено расово-ідеольоґічним питанням. „Ізраільська і жидівська історія" Вельгавзена, твори Штаде, „Загальна історія фільософії" Дойсена та „Література і культура Індії" Шредера є головними дороговказами духового розвитку Розенберґа.

Сам північний німець походженням і співучасник дореволюційної дійсности „тюрми народів", мав Розенберґ чимало загод застановлятися над проблемами духового і політичного устрою життя кожної европейської нації, а в першу чергу нації німецької, членом якої він себе почував. У лібералізмі і капіталістичному інтернаціоналізмі добачував він найбільше лихо і шукав найкращої розвязки. Цю розвязку він знайшов у культі раси. Для нього раса є зовнішньою сторінкою людської душі, а душа людини є внутрішнім образом раси. Оскільки він засадничо визнає примат раси в усіх ділянках людської діяльности, остільки для нього арійська раса взагалі, а північна зокрема є найбільш творчою і найвищою.

Червоною ниткою проводить він ці свої думки в усіх своїх працях. У „Чумі в Росії", що появилася в 1923 р., власне під цим кутом розглядає він явище московського більшовизму. Для нього більшовизм є перемогою анархічного принципу над орґанічним устроєм національної держави. А взагалі: „більшовизм є новим наступом передньо-азійського духа проти Европи"... Покликуючись на історичні приклади кількох монґольських наїздів, Розенберґ звертається до Европи і Німеччини такими словами: „Европа не розуміє і не відчуває, за що йде гра сьогодні; народ Німеччини не знає і не передчуває, що знову пробила година долі"...

Протиевропейськість і монґоло-азійська протикультурність більшовизму, за думку Розенберґа, тісно лучаться з всевладністю світового жидівського капіталу. У своїй розвідці „Високо-фінансовий світ як пан робітничого руху в усіх країнах", Розенберґ обговорює та аналізує подвійність гри жидівства, що прямує, на його думку, до опанування цілого світу. Немов у продовження цієї праці написав Розенберґ „Злочин масонства" з метою висвітлення небезпечної міжнародньої орґанізації

Окреме місце, хоч і в тісному ідеольоґічному звязку з усіма попередніми творами, займає „Майбутній шлях німецької закордонної політики". Тут застановляється Розенберґ над питанням імперіялізму, який він ділить на три роди: етноґрафічний, воєнний і господарський. Він осуджує питомий французькій закордонній політиці чисто мілітарний імперіялізм і безпросторий позадержавний економічний імперіялізм фінансового капіталу. Зате він пропаґує боротьбу в імя народньо-територіяльного поширення німецької нації. А таке поширення, на його думку, може відбуватися тільки в східньому напрямі. *Отже головною підставою німецької закордонної політики має бути здобуття просторів на Сході.* З оглядy на те, *німецька закордонна політика мусить шукати союзників серед тих народів, що їх інтереси не суперечать поширенню Німеччини на Схід. Такими союзниками можуть і повинні бути: Італія, Англія та майбутня Україна...*

Ці самі думки Розенберґ порушив у свому рефераті на початку цього року на европейському конґресі Королівської Італійської Академії. Він доказував, що врятування Европи залежить виключно від орґанічного порозуміння *чотирьох* (основа „Пакту чотирьох"!?) політичних сил: Німеччини, Англії, Італії і Франції. Тільки при умовинах узгіднення інтересів і розподілу сфер чинности згаданих держав (для Німеччини — Північний Схід і Схід, для Італії — Схід і Південний Схід, для Франції — Південь, для Англії — моря) буде можливим встановлення нормальних взаємовідносин в Европі.

Хибним булоб припускати, що Розенберґ проблему „майбутньої України" ставить у площині німецької „політики східних просторів", тобто в площині німецької геґемонії над відродженою Україною. Зовсім не так: Розенберґ дивиться на Україну, як на повноправтісний субєкт, рівний з Англією й Італією... „При запевненому забезпеченні на Заході і полишенні вільної руки на Сході — Німеччина дає... Україні — при умові господарської і політичної підтримки в справі балтійських держав — промисловість і прикриття від західньої сторони (це останнє на засаді взаємности)"...

Так казав Розенберґ у 1926 р. Це саме він не тільки повторив, але ще й скріпив у 1928 р., коли ціле число місячника „Дер Вельткампф" присвятив проблемі відродження Самостійної України під гаслом *„Україна — вузол світової політики"*... Там він не тільки засадничо підтвердив неминучість української незалежности, але також деталізував майбутній переустрій Сходу Европи по лінії чорноморсько-кавказького бльоку.

Ще пізніше, при кінці 1931 р., у докладному інтервю з уповноваженим партії націонал-соціялістів почули ми, що „націонал-соціялісти хотять бачити на Сході Европи міцну національну Українську Державу"...

Оскільки найважнішою працею Розенберґа є „Міт XX століття", остількиж немаловажним є підкреслити, що і в тій праці ми не бачимо ніяких ухилів від засадничого підходу до проблеми Сходу Европи. Не можемо знайти будь-яких змін також і в найновіших деклараціях видатних націонал-соціялістів. А в одній брошурі, яка саме тепер широко розходиться по цілій Німеччині, широко трактується „концепцію Розенберґа"...

П. Кален

Пукові, що мають робити. Наш повітовий орґанізатор бл. п. о. шамбелян Степан Городецький, що був парохом у Вербилівцях під Рогатином, мав завсіди велику поміч в особі Теодора Соломки, який розумів, що таке довірочність у деяких справах, був чесний, не знав хамства ані підлоти, при цьому не був користолюбний. Він дав велику поміч при оснуванні української гімназії в Рогатині і при всяких починах нашої орґанізації.

В часі світової війни наші противники хотіли позбутися Теодора Соломки і постаралися, що його, хоч слабосильного, покликали до ляндштурму; він опинився аж під Віднем при військових апровізаційних бараках. Не знав він Відня, а таки допитався до мене і приніс для мене довгі кишені бараболь, бо йому казали в бараках, що у Відні нема харчів. Заходив він до мене майже кожного дня та читав у мене ґазети, — розвідувався як іде війна і як наша Україна держиться... З Відня вернувся він домів і тут знова став до громадянської праці та своїми порадами піддержував на дусі рогатинські громади, що були потерпіли від воєнного лихоліття...

Вкінці взяло провід у громаді Пуків молодше покоління громадян, що вийшло зі школи Теодора Соломки; він до кінця свого життя живо цікавився громадськими і національними справами та в кожній мав свою здорову думку і належний голос. Не забував і про мене і від часу до часу приїздив до мене як до давнього посла, щоби порадитись та вивідати, що тепер діється.

За прикмети свого характеру та невсипущу працю свого життя для добра народу заслужив він собі бодай на таку згадку.

З церковних справ.

НЕВЖЕ РЕЗИГНАЦІЯ ПРЕОСВ. Д-РА М. ЧАРНЕЦЬКОГО?

В місяці травні ц. р. був у Римі Преосв. д-р Микола Чарнецький, греко-кат. єпископ для північно-західних земель. У звязку з його побутом у Римі розійшлася поголоска, що він зголосив свою резиґнацію, якої Апостольська Столиця не приняла. Резиґнацію ту мав Преосв. д-р Чарнецький внести з уваги на неунормоване досі власне становище, як і на труднощі й перепони, що їх зазнає його акція від тих кругів, які радше повинніб його праці допомогати.

ЩО БУДЕ З ВІРМЕНСЬКО-КАТОЛИЦЬКОЮ АРХИДІЄЦЕЗІЄЮ?

Найновіший польський перепис населення виказав катастрофальне зменшення числа вірмен-католиків. Загально рахували, що в самій Галичині є до 5.000 вірмен, тимчасом перепис з 1931 року виказав в цілій Польщі ледви 2.047 вірмен-католиків, з того у львівськім воєвідстві ок. 100, а у Варшаві ледви ок. 20 душ. У звязку з тим ходять чутки, що урядові круги застановляються над тим, чи з уваги на введену всюди ощадностеву систему не прийшла вже пора звинути львівське вірменське архиепископство, яке не має кого обслуговувати, а коштує державний скарб великі суми.

ІМЕНУВАННЯ ІҐУМЕНА-УКРАЇНЦЯ В ЧИНІ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ.

Повідомляють нас, що з днем 24. червня ц. р. обняв іґуменат монастиря оо. Редемптористів (св. Ізбавителя) в Тернополі **о. Володимир Породко.** Є це перший українець, що став іґуменом у чині оо. Редемптористів, який, як загально відомо, заснували у нас черці з Бельгії і ведуть його на славу Бога й народу якнайкраще. Новоіменований іґумен о. Володимир Породко — це молода, енерґійна, освічена й ідейна людина, тому іменування його на це становище в місті князів Острожських слід щиро повитати і побажати йому якнайкращих успіхів у його дальшій відповідальній праці

Проти незірної інформації.

ЗАЯВА.

Перед кількома днями помістила частина польської преси, а за нею повторив цю „сензаційну вістку" і український часопис „Наш Прапор", немов би на вічу в Себечеві в дні 5. червня ц. р. „висвистано" посла Кохана. Щоби ця неправдива вістка не ширилася далі, підписані як учасники віча в Себечеві, що відбулося дня 5. ц. м. на якому від УНР промовляв посол Кохан, стверджують, що промову посла Кохана принято з загальним признанням і ніхто нікого не „висвистував".

Сокаль, дня 19. червня 1933.

Кость Мигаль в. р. голова П. Н. К. в Белзі і скликуючий віче. *Стефан Кантор* в. р. голова партійної Управи в Себечеві. *Д-р Роман Перфецький* в. р. провідник віча.

ПАМЯТАЙТЕ ПРО МОГИЛИ УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇВ!

Кара смерти за політичне вбивство в Болгарії.

У великій софійській каварні „Спленлід" михайловець Стойменів застрілив торговця Валцева. Стойменов дістав від революційної організації приказ убити протеґерівця Мишева, одначе помилився та застрілив Валцева, який не мав нічого спільного з македонськими боями, зате був дуже похожий на Мишева. Поліція зловила вбивника на вулиці.

Влада предложила собранню (парляментові) проєкт закону проти політичних убивств. Закон прийме собраніє в прискореному темпі. Закон передбачує кару смерти не лише для вбивника, а також для інтелектуального спричинника атентату. Хто переховує атентатчика карає закон його карою 10 літ тюрми, а тих, що знали про приготування атентату, одначе не повідомили влади, 3 роки тюрми. Політичного вбивника мають засудити до 7 днів.

СОФІЯ, 25. VI. ПАТ. Собрання ухвалило вчора в II. читанні проєкт закону, що має перешкодити атентатам македонських терористів. У звязку з тим законом ухвалили заяву довіря для уряду. Тимчасом поліція переводила ревізії в пошукуванні підозрілих людей та зброї.

СОФІЯ, 26. VI. ПАТ. Підчас поліційної акції в Софії, що тревала весь день, арештували ок. 50 осіб, що мали при собі зброю а навіть бомби. Між арештованими є кількох комуністичних провідників, яких віддавна шукала поліція. Придержали около 1.000 осіб для вилеґітимування. При ревізії сконфіскували 250 крісів, 500 револьверів, 200 бомб, пекольні машини, скрині з піроксиліною та скоростріл.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

ЩЕ ПРО ЗАГАДОЧНІ ЛІТАКИ.

Німецькі домагання.

БЕРЛІН, 26. VI. ПАТ. Бюро Конті принесло тексти телеґрам, що їх у звязку з появою літаків над Берліном вислала надренська ґрупа летунського союзу до канц. Гітлера, міністра летунства Ґерінґа, Ліґи Націй та розброєної конференції. В телеґрамі до Гітлера домагаються, щоби виступити з усіми чинними силами оборони проти знасилування кордонів Німеччини. В телеґрамі до мін. Ґерінґа домагаються негайного введення ловецьких літаків і протилетунських гармат. У телеґрамі до розброєної конференції ґрупа заявляє, що цей перелет доказує, що Німеччина конче потребує повітряного озброєння для охорони миролюбного німецького народу.

Преса домагається від уряду Німеччини, щоби на розброєній конференції зажадав рівноправности Німеччини в повітряних зброєннях.

Голоси французької преси.

ПАРИЖ, 26. VI. ПАТ. „Пті Парізіен" стверджує, що Німеччина тепер уже має знаменито вишколених військових летунів і готові до бою воєнні літаки. Перелет загадочних літаків зорґанізував сам уряд. Перелет цей є є претекстом домагань нових воєнних літаків для Німеччини, а є доказом іствування такого летунства в Німеччині. Німеччина має в багато містах спеціяльні ескадри воєнних літаків.

Більшовики про літаки над Берліном.

МОСКВА, 26. VI. ПАТ. Появу загадочних літаків над Берліном московська „Правда" вважає інсценізацією, що має виправдати явні й тайні німецькі зброєння. Нема сумніву, що це було діло міністра Ґерінґа. Йшло не лише про пропаґанду німецького летунства, а теж про заманіфестування нових Фокерових і Юнкерсових апаратів. Літаки ті добре відомі Ґерінґові. — Це перший рішучий виступ більшовицької преси проти німецьких зброєнь.

Кронпрінц солідаризується

із шталыгельмом.

БЕРЛІН, ПАТ. Кронпрінц Вільгельм вислав до керманича Шталыгельму листа із висловами симпатії та солідарности з новим Шталыгельмом, підчиненим гітлерівській партії.

—o—

Дольфус хоче кари смерти.

ВІДЕНЬ, ПАТ. В Енгельмановім цирку на зборах говорив канцлер Дольфус і міністр військових справ Воґоін. Канцлер заповів безоглядну боротьбу національним соціялістам і сказав, що до їх ексцесів булоб не прийшло, колиб в Австрії була кара смерти. Після канцлерової промови уладили маніфестацію за введенням кари смерти в Австрії.

—o—

Шини залили цементом.

ВІДЕНЬ, ПАТ. Слідство виявило замах на ювилерську крамницю в дільниці Майдлінґ. Атентатчиків було 4, вони вжили бомби. Вони теж підложили бомбу біля шенбрунської палати, та вона не вибухла. Три атентатчики втекли, арештували лише переплетника Тоера. Замах на товаровий дім Ґернґроса виконати мав фахівець інжинір Ґрільмаєр. 14 осіб відставили до суду під закидом участи в замахах. Арештували теж студента Леберля та робітника Тенца за вкинення рурок із сільною кислотою до почтових скриньок. Невідомі люди залили цементом трамваєві шини на вул. Елінга. Запримітили це вранці.

—o—

ЛІТВІНОВ В АНГЛІЙСЬКОМУ М-СТВІ ЗАКОРД. СПРАВ.

ЛЬОНДОН, 26. VI. ПАТ. Літвінов був нині вполудне в Форін-Офісі, де нараджувався з міністром закордонних справ Саймоном.

ПРОДАЖА СХ.-КИТАЙСЬКОЇ ЗАЛІЗНИЦІ.

ТОКІО, 26. VI. ПАТ. Учора почалися офіціяльні наради делеґатів Манджурії та СРСР у справі продажі та купна сх.-китайської залізниці. Представники японського уряду є на конференції як обсерватори та в потребі виступають як посередники.

У ЛИПНІ ПІДПИШУТЬ ПАКТ 4-х.

ФРАНКФУРТ, 26. VI. ПАТ. „Фр. Нахріхтен" повідомляють, що пакт 4-х великих держав підпишуть у липні в Римі. Італійський амбасадор у Берліні Черуті, що є тепер у Римі, обговорює уже з Мусолінім справу подорожі Гітлера до Риму задля підписання пакту.

—o—

ПОСТІЙНА КОРАБЕЛЬНА КОМУНІКАЦІЯ МІЖ ФРАНЦІЄЮ ТА СРСР.

ПАРИЖ, 26. VI. ПАТ. Зачувати, що між французькими корабельними т-вами й урядом СРСР ідуть переговори в справі налаштування постійних корабельних шляхів між Ленінградом і французькими пристанями. Шляхи ті обслуговуватимуть лише французькі кораблі, а це причиниться до урухомлення деякої скількости кораблів, що безчинно стоять у пристанях.

—o—

МАТЕРН ЖИВЕ?

Якийсь радіоаматор із Сітл схопив невиразну радіотелеґраму з якогось російського корабля між островом Врангеля і півн. побережам Сибіри. В телеґрамі згадується назвище Матерна, тому здогадуються, що Матерн живе.

—o—

НОВИНКИ

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".

— Першорядна кравецька робітня А. Дуфанця Львів, Пасаж Міколяша, Тел. 87-41. Матеріяли на складі, ціни знижені. 2456 7—10

— Всі книжки, які бажали би Ви прочитати на вакаціях, можете позичити на дуже догідних умовах у **Випозичальні книжок „Ізмараґд",** Львів, ул. Косцюшка 5, яка має книжки українські, польські, німецькі, французькі, анґлійські та російські. Всі шкільні лектури завжди на складі. Випозичальня відкрита кожного дня від години 9. рано до 7. вечором. 2519 2—3

— Нагробник Денисові Січинському на станиславівському цвинтарі мусить стати весною 1934 року, в 25-і роковини смерти заслуженого композитора. Виділ Спів. Т-ва „Станиславівський Боян" просить складати жертви в Укр. Кооп. Банку в Станиславові, вул. Сапіжинська ч. 23, на щадниче конто ч. 1470. 2531 1—3

— Пригадуємо, що Загальні Збори Т-ва „Ощадність" для господарности і добробуту у Львові, відбудуться в четвер, 29. червня 1933 р. в год. 6. веч. в льокалі Центробанку, при вул. Косцюшка ч. 5. I. пов.

— Свято Мазепи в Рогатинщині. Заходом культурно-освітних та економічних установ Рогатинщини в неділю 9. липня відбудеться повітове свято в честь великого гетьмана Івана Мазепи з такою програмою: Архієрейська Служба Божа в асисті численного духовенства з повіту, на площі під Вербилівцями, год. 9. рано, орґанізований похід на площу Українбанку, святочна академія під голим небом з промовами послів Ст. Кузика і д-ра Ст. Біляка, хори із Пукова і Васючина, орхестри Рогатина і Лаґодова. Громадяни Рогатинщини! Візьміть численну участь і дайте доказ орґанізованої національної свідомости.

— Марія Сокіл у віденській Опері. Марія Сокіл мала підчас свого останнього двотижневого побуту у Відні подвійний успіх: Крім великого відзначення, яке дістала на співацькому „Міжнародньому конкурсі", її запропонували низку гостинних виступів у віденській Опері. Перший виступ відбудеться мабуть у партії „Мадам Батерфляй". Крім цього запросили п. Сокіл також як солістку великого симфонічного концерту віденської фільгармонії, який відбудеться в січні 1934 р. під орудою відомого париського диригента Бутнікова.

— Пісенькар Віктор Хенкін виступить у Львові 28. ц. м. тільки на одному вечорі у салі кіна „Апольо" (Поль. Муз. Т-во). У програмі найкращі твори з його репертуару.

— Вязні й опіка над ними. Під кінець мин. тижня відбулися в салі Окр. Суду у Львові Заг. Збори Т-ва опіки над вязнями. Як можна було устійнити зі звітів, це Т-во працює повним ходом та великою готівкою (близько 5000 зол. за мин. рік) допомагає вязням найти працю, дістатися домів і добути одежу, коли вони покинуть мури тюрми. Веде теж Т-во освітну працю серед вязнів, влаштовуючи відчити та хорові продукції, а на Різдво і Великдень ц. р. влаштувало для них ялинку і свячене. На чолі Т-ва стоїть окр. суддя Старкевич та суддя Яжина, що й проводять щиро всією роботою установи. Як зачуваємо, проєктуються Т-вом окремі опікунча секція для українських вязнів, тому й требаб, щоб наші гуманітарні установи, а теж і священство, зацікавилось ближче згаданим Т-вом, що має у своїй опіці й наших нещасних братів. (а)

— Українське село предметом досліду польського економіста. У Варшаві у „Бібліотеці Пулаській" появилася праця Владислава Пшибиславського „Уніж, весь повяту городеньского Студіюм сполечно-ґосподарче". Автор займається головно соціяльно-господарськими питаннями, даючи при цьому огляд матеріяльної та духової культури, освітнього та релігійного стану. Це село має 443 українців, 22 поляків і 10 жидів.

— Смерть польського психольоґа. Помер у Варшаві професор психольоґії у варш. університеті Едвард Абрамовський. Його головні твори „Душа і тіло", „Проблеми памяти у досвідній психольоґії", „Методи досліду підсвідомости", „Проблеми соціялізму", „Індивідуальні елементи в соціольоґії".

— Шляхетний жест чеського історика. Пишуть нам: Підчас вистави славянських ілюстрованих часописів у Празі трапився цікавий епізод. Орґанізатори вистави — „Т-во Славянських Жінок" (більшість членів цієї орґанізації є русофільського напрямку) напередодні вистави вивісили у виставочній салі прапори всіх славянських народів, за винятком українського і білоруського. Українці, що влаштували на виставі український відділ, звернулися до орґанізаторів вистави із запитом, чому немає українського прапору. На це дістали відповідь, що орґанізатори не знають, як український прапор виглядає. Українці заявили, що принесуть і вивісять свій прапор самі; на це їм орґанізатори відповіли, що український прапор мусить бути такого самого розміру, як усі вже вивішені прапори (певно сподівалися, що українці вже не встигнуть зробити нового прапору). Розмову цю чув на салі відомий чеський історик проф. Ян Славік. Йому стало соромно за своїх земляків, бо не лицювало, щоби українці самі вивішували свій прапор. Коли українці хотіли відійти, щоби поки час виготовити свій прапор, проф. Славік заявив їм, що український і білоруський прапор він виготовить і вивісить на виставі сам, як дар. І дійсно він за свої власні кошти спішно виготовив два дуже ґарні прапори, які були вивішені у виставочній салі ще перед відкриттям вистави.

— Влом до філії „Народної Торговлі у Львові. З суботи на неділю в ночі невідомі вломники, підкопом через пивницю, дісталися до крамниці „Народної Торговлі" на кінці Личаківської вулиці і забрали звідти всякий крам. Обікрадена ця крамниця не вперше.

— Син рабіна — безбожник. Рабін у Городку Яг. має сина атеїста. Живе з ним у незгоді не лише з релігійних, а теж і з економічних причин. Щоби пімститися на батькові сказав сторожеві божниці, що батько викинув його з хати, тому мусить заночувати в божниці. Сторож повірив. Тут рабінів син забарикадувався, курив усю ніч папіроси, а недокурки кидав на землю та столи. Святе письмо т. зв. тору подер на шматки та порозкидав. На другий день рано пропав із Городка Яг. Жиди вислали до белзького рабіна делеґацію, щоби порадив, що їм робити. Рабін порадив їм на знак жалоби та смутку постити три дні.

— Випалила очі. В ревієвім театрику „Міньон" у Варшаві підчас вистави 57-літня Сабіна Ванда Лео виляла сільну кислоту в лице 70-літньому земельному власникові Хважинському. При цьому попарила й чотирьох сусідів Хважинського. Хважинський осліп. У поліції зізна-

ла, що була довгі літа господинею у Хважинського, а що він її відправив, пімстилася на ньому.

— **З Німеччини до Катовиць** приїхало вже минулого місяця 420 жидівських родин. 364 родинами занявся місцевий жидівський комітет, що спеціяльно опікується німецькими емігрантами. Всі вони здебільша польські піддані: 33 кравців, 40 купців, 5 шлюсарів, 8 студентів, решта дрібні торговці.

— **1.000 таборів польських пластунів.** З польської преси довідуємося, що на терені Польщі зорганізовано на час цьогорічних ферій ок. 1000 таборів польських пластунів, у яких перебуватиме яких 25.000 хлопців і 8.000 дівчат. При організуванні таборової акції ініціятори брали на увагу спеціяльно терени „східних кресів" і Гуцульщини, де польська молодь поза відпочинком має за задачу вести культ.-освітню працю серед місцевого населення. У звязку з тим зорганізовано цілу низку підготовчих курсів.

— **„Наша землячка".** Під таким заголовком приносить львівський „Дзеннік Людови" в ч. 143. таку новинку: „Буржуазна преса принесла вістку, що в жюрі співацького конкурсу, що відбувся недавно у Фльоренції і якому проводив славний італійський композитор Джордано, брала теж участь Сальомея Крушельницька, наша землячка. А проте Сальомею Крушельницьку, колишню прімадонну варшавської опери і славу польської сцени, вигризли з Варшави тодішні варшавські „колтуни" тільки тому, що вона мала сміливість признатись до української національности. Нині п. Сальомея Крушельницька — „наша землячка".

— **Шакаль.** Неімовірна спена, але повторяємо її за місцевими часописами. У мертвецькій кімнаті жидівського шпиталя у Львові лежало тіло Фейги Фінкель з Радивилова. Вмерла вона у шпиталі, підчас злогів. На звістку про смерть жінки приїхав її чоловік. Від сторожа „мертвецької" дістав він ключі, кажучи, що хоче ще раз з жінкою попрощатися перед похороном. Сидів він там так довго, що сторож, наляканий, увійшов до середини поглянути, що з ним. Можна уявити собі його зачудовання, коли побачив, як Фінкель кліщами виривав із уст покійної золоті зуби! Цікаво, яке виправдання найшов він на поліції, куди його відставили.

— **Вірно любить.** Анна Качановська з Коломиї зраджувала часто свого чоловіка Романа та він усе прощав їй. За намовою любовника-злодія Мих. Жибчина всипала Качановська чоловікові стрихніни до кави. Хоч стрихніни було стільки, що могло нею втруїтися більше людей, Качановський видужав. Суд засудив Жибчина на 9 літ, Качановську на 6 літ. Після присуду Качановський сказав, що прощає жінці, бо вірно її любить і розплакався.

— **Кровава бійка між жидами.** У Люблині мав виголосити відчит вожд жидівського легіону Жаботинський. На вістку про це прийшло до кровавої бійки між бундівцями та прихильниками Жаботинського. Було кількадесять ранених, у цьому кільканацять тяжко. Поліція привернула порядок і арештувала багато жидів. Билися вони ножами, палицями, кастетами, револьверами. На місці остали шапки, ганчірки одежі, поломані палиці, плями крови.

— **Дрібні вістки.** Летунові Скажинському приключилася в місцевости Санто пригода. Летун вийшов ціло, літак ушкоджений. — Видавання закордонних пашпортів у Польщі обмежили. Виїзди на вистави, конгреси, зїзди і т. п. признали неконечними. Лікувальні виїзди та в родинних справах вимагають нового роду посвідки. — У травні запротестували в Польщі векслів на 37 міл. золотих. — В Америці прийшли нові спеки; трапляються часті випадки соняшних ударів. — На північ від Осльо гуляв минулого тижня такий великий буревій, що понищив 200.000 дерев. — Проф. Пікар, що вибирається до Шикаго, заявив цюріхським денникарям, що не має наміру брати участи в американськім леті у стратосферу і їде до Америки тільки на те, щоби зорганізувати той лет. — Два еспанські летуни Барберан і Колляр, що вибралися з Еспанії через Атлянтійський Океан упали з літаком в однім індіянськім селі в Мексику, легко поранені. — Є у Ню Йорку 56-літній біржевик Браш, що належить до найбільших американських міліонерів; аж тепер його імя пішло у світ, коли подав пресі до відома, що жениться зі своєю секретаркою. — Оригінальну смерть придумав собі один мадярський селянин: зробив собі зашморг на шиї, привязав петлю до галузі, коли сидів на коні і вдарив коня остругами.

— **Самогубство.** При вул. Дзялинських 4. у Львові повісився муляр Карло Городецький, тому що пропив 300 зол.

— **За прикладом німецьких націоналістів.** У Варшаві минулої суботи в ночі невідомі патріоти забавлялися тим, що писали на ріжних жидівських крамницях гасло „жид". Написи зроблені такою відливою фарбою, що не можна її змити і треба вишкробувати гострим знаряддям.

— **Новий спорт.** В американських літницях ширится з незвичайною швидкістю новий жіночий спорт: мистецтво лазити по деревах. Жінки возять зі собою причандали, яких уживають робітники при направі телеграфічних дротів: кільчаті обручі на ноги, що помогають пястися по стовпах. Десь хтось ствердив, що такі вправи впливають на стрункість і це вистачило, щоби наслідувати малпи.

— **Кінець міжнародніх шахових змагань.** Виграли в них Зл. Держави 43 пунктами; далі йдуть по черзі такі держави: Чехословаччина 41 і пів, Мадярщина, Польща і Швеція по 38, Австрія 37 і пів, Литва 34 і пів, Франція 32, Латвія 31 і пів, Англія 31, Італія 28 і пів, Данія 26 і пів, Бельгія та Ісляндія по 21, Шотляндія 18. Естонія не повинна була висилати своїх представників, коли вийшла з таких змагань із результатом, який може мати кожний нешахіст: „зеро".

— **Життєпис уельського князя на фільмі.** Одна з льондонських кінових фабрик приготовила фільму з життя наслідника англійського престола. Є там його подорожі, головні сцени з його студентського життя та приватного, його виступи на ріжних святах і деякі спортові успіхи. Наслідник англійського престола проводить своє життя головно на тому, що „робить добре враження". Згідно з англійським законом усі фільми, заки появляться прилюдно на екрані, мусять перейти цензуру і в данім випадку цензурі мусіла піддатися також і фільма королівського сина. Наслідник англ. престола має тепер 39 літ і сім імен, на спомин ріжних членів своєї рідні; офіціяльні його імена „Едвард-Альберт", а в родині кличуть його Давид.

— **Літвінов в англійського короля.** Більшов. комісаря закордонних справ Літвінова запросив був англійський король до Віндсорського замку, де приймали делегатів господарської конференції. Кожного члена делегації представляв королеві посол даної держави. Колиж на травнику, де уставили були королівське шатро зявився комісар Літвінов із жінкою, більшовицький посол у Льондоні Майський, голосно повідомив: „містер Літвінов і його жінка!" Король стиснув Літвінову руку та сказав кілька слів до нього і його жінки. Літвінов був у жакеті і в руках держав рукавички. Жінка Літвінова англійка з роду.

— **Праська вода радіоактивна.** Досліди професора чеської політехніки в Празі д-ра Ф. Шульца виказали, що праська вода до пиття є радіоактивна. А саме один літр цеї води має біля сім десятих частей одиниці Махого. Воду цю одержує мешканець Праги просто додому.

—o—

З кіна.

КІНО „ПАЛЯС": „ДАМА В СМОКІНГУ".

Легка французька комедія з симпатичною Карменою Боні та пресмішним Арманом Бернар. Бачимо ще одну відміну модного сюжету, як дівчина переодягається за хлопця, але відміну не нудну, веселу, хоч безпретенсіональну. Ролю діда грає старий париський актор Дібок. Арман Бернар вимково комічний.

—o—

Дописи.

ДРОГОБИЧ.

Свято Лисенка. Дня 4. VI. ц. р. улаштували тут. „Бояни" і Тов. ім. Лисенка свято в честь М. Лисенка. До участи у святі заангажовано деякі сили зпоза Дрогобича, а саме: хори з Борислава і з Тустанович, як також співачку п. О. Лепкову зі Львова і піяніста Р. Савицького зі Самбора. До виголошення принагідного реферату запрошено п. Нестора Нижанківського зі Львова. Як виконавці збірних точок виступили три хори: „Дрог. Бояни", „Борисл. Бояни" і хор з Тустанович. Поза ріжницями чисельности складу не зарисовувалися між цими хорами якісь маркантніші ріжниці. Згадати треба хіба про дві точки муж. хору, які загально подобалися. Диригували: М. Іваненко, Ю. Гаврилів, Б. Пюрко і знаний на тут. грунті, довголітній і заслужений для співочої культури повіту п. Дуб. Для хроніки нотую тут твори М. Лисенка, які відспівали згадані хори: 1. Гей повідайте, 2. Пливе човен, 3. Туман хвилями, 4. Хор бранців з „Гамалії", 5. Бють пороги, і ще дві пісні, яких наголовка не знаю. Як солісти виступили: П. Ольга Лепкова, співачка, меццо-сопран. Була це дійсно мила несподіванка ствердити у п. Лепкової шалені поступи у розмірно короткому часі її студій. Її музикальність, мила краска голосу і замилування до пісні складаються на матеріял, який варто дальше школити. Відспівала: 1. І богата я, 2. Дума і 3. Арію з оп. „Купало" Вахнянина. П. Т. Дуб відспівав своїм могутнім драматичним барітоном, викликуючи глибоке враження: 1. „Гетьмани" і 2. „Ой, Дніпре мій". П. Ст. Огродник відіграв на скрипці 2-гу рапсодію оп. 18, поборюючи всі технічні трудноші цього нелегкого твору. Вкінці фортепянове сольо піяніста п. Р. Савицького назву справедливо короною цілого вечора. Відіграв Скерцо г-дур і Пальонез Ас-дур. Це справді артист з Божої ласки. Поза блескучою технікою визначається цей симпатичний піяніст умінням навязати духовий контакт з публикою, яка не могла не слухати і не захоплюватися його грою (явищем у нас доволі рідким). Гарну промову виголосив п. Нижанківський. Акомпаніямент був у руках: п. Н. Кулицької, п. Ю. Соневицького і п. Б. Пюрка. Цілість мала характер дуже святочний. Добірна публика виповнила салю, яка була викуплена. Оскільки сягають мої відомости, головним організатором цілого свята був голова „Дрог. Бояна" проф. Вол. Сольчаник, якому й належиться щира подяка і признання, як і всім тим, що причинилися до вшанування памяти великого музика й великого громадянина Миколи Лисенка.

о. Северин Сапрун.

СПОРТ.

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО У. С. С.

ЛЬВІВ. Сокіл IV — Чорноморці 3:1 (1:0). В першій половині гра гарна з обох сторін, у другій дещо за гостра. Чорноморці не використали карного мету. Суддював п. Повзанюк.

ЛЬВІВ. Тризуб — УРСК 2:1 (1:1). Дуже розмокле грище не дало розвинутись гарній грі. В першій частині УРСК має легку перевагу і не використовує кількох догідних позицій. По зміні піль Тризуб натискає і з мету карного добуває рішаючі ворота. Суддював п. Круль.

ЛЬВІВ. Мета — Комета 7:0. Весь час перевага Мети. Комета мала кілька гарних позицій, яких не вміла використати. Мета грала досить брутально. Суддював п. Сачинський.

ТАБЕЛЯ МИСТЕЦТВ У. С. С. ЛЬВІВСЬКОЇ ОКРУГИ ПО ДНІ 25. VI. 1933.

1) Тризуб 6 гор. пунктів здоб. 10, страч. 2, відн. в. 15:7.
2) Сокіл IV 6 гор. пункт. зд. 9, страч. 3, відн. в. 23:14.
3) Сокіл (Зол.) 5 гор. пункт. зд. 7, страч. 3, відн. в. 17:11.
4) Мета 5 гор. пункт. здоб. 6, страч. 4, відн. в. 18:2.
5) УРСК 5 гор. пункт. здоб. 5, страч. 5, відн. в. 8:8.
6) Чорноморці 5 гор. пункт. здоб. 4, страч. 6, відн. в. 7:10.
7) Дніпро 5 гор. пункт. здоб. 2, страч. 8, відн. в. 10:21.
8) Комета 7 гор. пункт. здоб. 1, страч. 13, відн. в. 4:25.

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО У. С. С. ПЕРЕМИСЬКОЇ ОКРУГИ.

Крім львівської округи копаного мяча розпочала вже свою діяльність округа перемиська. Окружний суб-

реферат зорганізував змагання за мистецтво, до яких приступило 3 дружин, а саме: Беркут і Сокіл (Перемишль), Кармелюк (Коровники), Запорожець (Нижанковичі) й УСК (Добромиль). Дня 18. VI. ц. р. відбулися перші мистецькі змагання з такими вислідами: у Перемишлі місцевий Беркут розгромив Кармелюка з Коровник 9:0 (5:0), а в Добромилі Запорожець з Нижанкович переміг У. С. К. (Добромиль) 4:1 (0:1).

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВЦЯ У СТРИЮ.

Організаційний розмах чимраз сильніше охоплює всі ділянки громадянського життя Стрийщини. А ціла та праця йде під кутом глибокого переконання, що ніякої сторінки суспільного життя нам не вільно занедбувати та легковажити. Вислів того розвою ілюструє може найвимовніше „День Українського Спортовця“, уряджений старанням рухливої Старшини Повіт. Пожарно-Руханк. Спорт. Союзу у Стрию.

Напередодні свята виголосив висланник Українського Спортового Союзу зі Львова п. Лаба реферат під наголовком: „Ідеольогія українського спортовця“.

Дня 18. червня рано відбулися змагання наколесників на трасі 24 км. (Стрий-Лисятичі). Перше місце заняв Олійник (53.5, Грабовець), 2) Дм. Іваніців (53.7, Добрівляни), 3) Іван Уляк (54.5, Завадів). Дощ і болото не дозволили осягнути бодай торорічного часу.

В 2. год. пополудні під звуки орхестри місцевого „Сокола“ дефілювали частини Соколів, Лугів і спортових секцій цілого повіту. Величне враження робила ця дефіляда. Частина за частиною, інтелігенція і селяни, мужва й жіноцтво — все струнко в рядах з гордим блеском ясних очей, все молоде, бадьоре, життєрадісне. Дефілювало понад 300 спортовців стрийського повіту. По коротких словах привіту, що ними зустрів присутніх представник Повіт. Пожарно-Рух. Союзу мр. Я. Падох, розпочалося свято. У змаганнях відбиванки село Завадів (Сокіл) дало доказ, що під оглядом спортової справности перевищає місто, бючи спорт. секцію (Стрий) у відношенні 30:20 п. У легко-атлетичних змаганнях при співучасти міста й села взяли місця:

Скок удовжінь: 1) Богдан Петріна (спорт. секція Стрий, 5.91), 2) Л. Штинда (спорт. секція Стрий, 5.57), 3) В. Островський (спорт. секція Стрий, 5.51).

Скок увисочінь: 1) Богдан Петріна (спорт. секція Стрий, 1.55), 2) Л. Штинда (спорт. секція Стрий, 1.51), 3) Д. Козак (спорт. секція Стрий, 1.51).

Стусан кулею: 1) Дм. Козак (спорт. секція Стрий, 9.46). Дальші місця Снятинський і Петріна.

Дуже цікавим пописом була гра кошівки й пориванки. Спорт. секція (Стрий) грала з помітною перевагою техніки і заправи, бючи Конюхів (Сокіл) у кошівці 21:2, а в поривнанці (Сокіл Добряни) у відношенні 7:1. Гра села була понад сподівання амбітна й інтелігентна.

День Українського Спортовця скінчили ситківкові змагання (Новицький — Танський 4:6).

Приглядаючись тому святові, прийшли ми до переконання, що можемо вповні розвинути український спорт, що село криє в собі величезну потенціяльну енергію, яку треба тільки розбудити і вміло нею кермувати. Побажатиб, щоби того роду імпрези відбувалися частіше.

Б. К.

ПРОГУЛЬКА „ПЛАЮ“ В ЦЕНТРАЛЬНІ ҐОРҐАНИ.

В днях 4.—6. липня ц. р. відбудеться заходом туристично-краєзнавчого Т-ва „Плай“ у Львові триденна прогулька в центральні Ґорґани зокрема до Осгодору і Підлютого. Відїзд зі Львова 3. липня в год. 22.55, поворот 6. липня в год. 15.48, евент. 22.43. Зголошення приймає з чемности і подає ближчі інформації книгарня „Рідної Школи“, Львів, Сикстуська 26.

ЗАКОРДОННІ ЗМАГАННЯ.

ВІДЕНЬ, ПАТ. У змаганнях копаного мяча за Девісову чашу середущої Европи Віенна побороля італійську дружину Амброзіяна 1:0 (1:0).

БУДАПЕШТ, ПАТ. Відбувся тут меч за чашу середущої Европи між праською Спартою та Гунгарією. Побідила Спарта 3:2 (2:1).

—o—

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

Жигмонт Процишин: МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ. Львів 1933. Вид-во „Стрибожич“. Окладинка кисти Павла Ковжуна. Стор. 176. Форм. 16°.

Інж. д-р Евген Храпливий: ЗА НАШЕ ХЛІБОРОБСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО. Бібліотека „Сільського Господаря“ ч. 100. Стор. 48, 16°. Львів 1933.

Тому, що ця книжка є 100-им числом Бібліотеки „Сільського Господаря“, подано замість передмови огляд видавництва, з якого виходить, що воно випустило від 1910 у світ 107 книжок (7 поза серією Бібліотеки), разом 1,764.070 аркушів друку. У Бібліотеці взяло участь ... авторів, з яких деякі написали по 2, 3, 5 і 6 книжок, а ... книжок, головно збірних праць і звідомлень, вийшло без автора.

На зміст нової книжки інж. Храпливого складаються уступи про місце хліборобського шкільництва у системі суспільної агрономії, про завдання хліборобського шкільництва, про наше теперішнє шкільництво і його творення у майбутньому, про потребу нашої високої школи; далі подані міжнародні постанови про хліборобське шкільництво, вкінці література предмету. Книжка видана дбайливо.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Вівторок, 27. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку“ (ост. виступ Ст. Ярача).

Середа, 28. червня год. 7.30 веч. „Капітан із Кепеніку“ (всі місця по 1 зол., дьосування в Бюрі „Або“).

Четвер, 29. червня год. 3.30 „Бездомний лікар“ (всі місця по 1 зол.).

Четвер, 29. червня год. 7.30 веч. „Дівочі обіти“ (всі місця по 1 зол., дьосування в бюрі „Або“).

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 27. червня год. 7.30 веч. „Вбю П“ (вист. закуплена).

Середа, 28. червня год. 7.30 веч. „Вбю П“.

Кіна.

АДРІЯ: „Білі ночі“.
АПОЛЬО: „Тайна замку Ґорльок“, „Леґіон вулиці“.
АТЛЯНТИК: „Пожадана“.
КАСІНО: „Королева скорости“.
КОЛІСЕЙ: „Бічна вулиця“, ревія: „За рік, за день, за хвилину“.
КОПЕРИК: „Манджурія горить“, „Симфонія 6-х міліонів“.
МАРУСЕНЬКА: „Манджурія горить“, „Симфонія 6-х міліонів“.
МІРАЖ: „Циганські романси“.
МУЗА: „Жінка без будучини“.
ПАЛЯС: „Жінка в смокінгу“.
ПАН: „Натхніння“ (Гр. Гарбо) і комедія.
ПАСАЖ: „Буфальо Біл“ (Вілям Десмонд).
СТИЛЕВЕ: „Герої дикого заходу“, ревія „Свищимо на крізу“.
ХИМЕРА: „Погасаюче полумя“ (Кліф Брук).
УТІХА: „Мальовані хлопці“, ревія: „Позір на закрутах“.

Закордонне радіо.

Вівторок, 27. червня 1933.

Кенігсберг (217,1) 21.20 Солісти, 22.20 „Крик степу“ (відчит, грамофон); **Братислава** (279,3) 18.25 Скрипка; **Ляйпціг** (389,6) 16.00 Концерт, 20.25 „Шнайдер Фінс“ ком. оп. Штадлера; **Берлін** (419) 16.30, 20.10 Пісні; **Білгород** (429,7) 19.00 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 13.00, 21.15 Музика; **Прага** (486,6) 19.30 „Чортів мур“ оп. Сметани; **Відень** (518,1) Концерт (спів), **Будапешт** (550,5) 13.30 Циг. орхестра; **Харків** (937,5) 9.00 Гумор, 13.50 Муз. комедія, 15.00 Солісти, 16.20 Концерт для дітей, 17.40 Мист. трансм., 18.00 Літ. авдиція, 19.00 Симф. концерт з Української Фільгармонії; **Москва** (1000) 17.25 „Севільський цирульник“ оп. Россіні (Досв. 720 м.).

Середа, 28. червня 1933.

Братислава (279,3) 11.05, 19.25 Концерт; **Мілано** (331,4) 11.15 Муз. всячина; **Берлін** (419) 20.30 Симф. концерт; **Білгород** (429,7) 19.30 Пісні; **Рим** (441,2) 20.45 „Дафні“ оп. Муле; **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 16.55, 19.00 Концерт; **Мінхен** (532,9) 20.00 „Гомас і Заіда“ оп. Моцарта; **Будапешт** (550,5) 17.00 Спів; **Харків** (937,5) 9.00 Опера, 10.00, 18.00 Концерт, 13.50 Український квартет, 15.00 Рецитації, музика, 19.00 Концерт із „Березілю“; **Москва** (1000) 17.25 „Маскота“ оп. Одрана (Досв. 720 м.).

Львівське радіо.

Вівторок, 27. червня 1933.

7.00 Сигнал часу, 7.05 Гімнастика, 7.15 Ран. денник, Спортові вістки; 7.20 Музика; 7.52 Домашня господарка; 12.10, 12.35, 14.55, 18.50 Грамофон; 15.35 Збіжева біржа, Грамофон; 16.00 Солісти (музика, спів), 17.00 Листи та програми; 17.15 Концерт; 18.15 Виправа на Мон Пеле; 20.00 Орхестра; 22.10, 22.40 Танк. музика; 22.25 Спортові вістки.

Середа, 28. червня 1933.

7.05 Руханка; 7.15 Ранішній денник, спорт; 7.20 Музика; 7.52 Домашня господарка; 12.10, 12.35, 14.55, 22.20 Грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа, Грамофон; 16.15 Концерт; 17.00 Балачка; 17.15 Солісти (музика, спів); 18.15 Відчит: Спорт, фіз. виховання; 18.35 Камер. концерт; 19.40 Поет. чвертьгодина; 20.00 Муз. авдиція; 21.00 Фортепян; 22.00 Відч. в есперанто: „Наука й освіта в давній і нин. Польщі“; 22.20 Відчит в англ. мові про море; 22.35 Спортові вістки; 22.50 Орхестра.

—o—

БІРЖА.

ДОЛЯР.

У понеділок Банк Польський устійнив курс доляра на 7.10 зол., одначе не купував долярових банкнотів. У приватних оборотах платили за доляра по 7.08 зол.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Позір Маківка! Ідучи на Маківку не засоблюйтеся в харчі, бо на місці на Маківці буде свіжий і добірний буфет б. У. С. С-а Юрка Гарасимова зі Стрия, звісного своїми солідними і смачними ковбасними виробами. Частину доходу призначено на маковецькі воєнні могили. 1-2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОКАЗІЯ: КАМЕНИЦЯ околиця Варшавської каварні, дохід 32.000 зол. Ціна 28.000 долярів, з якої потручається Банк Гіпотечний 14.000 долярів 5 проц., і приватний 6.000 долярів. Продає опціонар „Celeriter“, Сикстуська 32. 2532 1—3

ПАННА з віном вийде замуж за нар. учителя або мущину на державній посаді. Зголошення до Адміністрації „Діла“ під „Будучність“. 2526 2—2

ГРЕБЕНІВ кліматичне літнище, продам нову віллю: 12 соняшних кімнат, бальконі, комфорт, фронтові склепові льокалі, в центрі, 1080 м². Зголошення: Гребенів, посте рестанте „Виїзд“. 2529 1—1

ІНТЕЛІГЕНТНИЙ студент останнього року прав, літ 24, пристійний, працьовитий, віруючий, здоровий, шукає родини, котра його адоптувалаб або взяла за зятя. Неанонімні до Адміністрації під „Лагідний“. 2533 1—1

УКРАЇНЦІ! ДАХІВКУ палену найліпшої якости купуйте лише у свому Товаристві „Уна“ в Дрогобичі, Пілсудського 18.

БРОНЗІВНИЧА робітня Фединського Стефана Львів, Ринок 9, виробляє нові, відновляє і позолочує всі церковні річи з металів. 2496 3—?

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОДЯКА.

Після кількохтижневої важкої недуги почуваю себе до обовязку подякувати всім тим ВП. Лікарям, яким завдячую поворот до здоровля. Отже: ВП. Проф. **д-рові Маріянові Паньчишинові,** що відвідав мене на початку недуги не зважаючи на пізню пору вечора, **ВП. дрові Евгенові Фрішові,** лікареві Каси Хворих, що весь час лікував мене і дав мені справді надзвичайно дбайливу лікарську опіку, **ВП. д-рові Шнайдерові,** консулярному лікареві Каси Хворих, що взяв участь у лік. консиліюмі, **ВП. д-рові Максимові Музиці,** що негайно переводив усі потрібні аналізи, **ВП. д-рові Ользі Баляк-Гіртлер,** лікарці Бактер. Відділу Каси Хворих, врешті **ВП. д-рові Леонтієві Максимонькові,** мому дорогому приятелеві, що взяв на себе добровільно ролю гейби звязкового між лікарями та у найважчих хвилинах не відмовляв мені великої моральної допомоги. Всім Їм щире спасибі.

Львів, 26. червня 1933.

Іван Кедрин-Рудницький.

РЕНТҐЕНІВСЬКЕ ЗАВЕДЕННЯ
Др. М. Пензіяса
перенесене на вул. КОСЦЮШКА 3, партер, тел. 16-32.
2535 1—2

Пожиточно і приємно є вживати
БЕНЗОЕСОВУ КОЛЬОНСЬКУ ВОДУ
квітових запахів, десинфекує, консервує шкіру і волосся. 100 грамів 1.50 зол. у
ДРОҐЕРІЇ ПІД „КОТВИЦЕЮ“
Львів, ул. Кілінського 1
(проти Віденської каварні).

Йде літо! Користайте з дарів природи!
ОВОЧІ, ЯРИНИ ТА БЕЗАЛЬКОГОЛЬНІ НАПИТКИ

книжка видання Т-ва „Відродження“, ст. 72, ціна 80 сот., дістати можна в усіх українських книгарнях та складах „Народньої Торговлі“. Замовляти в Т-ві „Відродження“. Книжка незвичайно цінна, дає господиням багато матеріялу та фахових порад, як виробляти безалькогольні напитки та як приряджувати овочі, городину та їх подавати, щоби все було смачне та здорове. Легкий стиль, численні ілюстрації, всестороннє опрацьовання робить цю книжку зрозумілою й доступною для всіх. Закиньте погані й некультурні звичаї виробляти та пити алькогольні вина! Бережіть своє та національне здоровля! Виробляйте безалькогольні, здорові та пожиточні напитки! Всі поради дасть Вам книжка „Овочі, ярини та безалькогольні напитки“.
2521 2—3

І. ВИКАЗ ЖЕРТВ НА НАГРОБНИК Д. СІЧИНСЬКОМУ.

Досі жертвували в зол.: Д-р Дзерович Ол., Новий Санч 10, Д-р Блавацький Д., Бібрка 5, Шмата Андрій, Чортків 5, Онуферко Гр., Станиславів 5, Д-р Федак Степан, Львів 5, Ировичі, Дута 5, Маністерський Корній, Мазури 5, Д-р Сірко Мих., Броди 5, інж. Вінцковський Ярослав, Львів 5, заст. нот. Коцюба Мих., Нове Село 5, Чолій Вол., Небилів 4, Д-р Совяницький Теодор, Ст. Самбір 3, Завадович Олена, Ремедівці 3, Д-р Кулик Дав., Кути 3, Тимяків Марія, Бабин 3, о. Калинович Сильвестер, Буськ 2.50, Тарновецький Волод., Львів 2, Курдидик Онуфрій, Кулуш 2, Шипайло Роман, Коломия 2, ... Бобикевич Остап, Краків 2, Юрга Мих., Репеда 2, Стельман Марія, Перемишль 2, о. Щуровський Іван, Дол. Стинява 2, Берлад Мих., Коломия 2, Дякова Людмила, Немирів 2, Козоріз Мик., Любачів 2, Непадієвич Юрій, Посіч 2, проф. Шумей Д., Бродів 2, Курило Кость, Сувалки 2, Щуляковський Богуслав, 2, Стасів Дм., Ольшаниця 1.50, Добрянський Альбін, Вел. Володимирка 1.50, проф. Вишиванюк Мих., Любачів 1, Будзяк Роман, Голонога 1, Лопит Василь, Тарнів 1, Парох. Уряд Заріччя 1, Данилик Мик., Львів 1, Винницький Дм., Нежухів 1, о. Чубатий Онуфрій, Дрогобич 1, Заяць Іван, Перемишль 1, Сем Мих., Вишнів 1, Водяний Тома, Тернопіль 1, Брусак Іларій, Радимно 1, Стефанюк Теодозія, Синява 1, о. Новосад Іван, Львів 1, о. Попель Волод., Мальнів 1, Дякон Як., Петранка 1, о. Шараневич Мих., Поручин 1, Дзямків Стефанія, Тернопіль 1, о. Боярський Омелян 1, Д-р Фільц Мих., Яворів 1, Остапчук Онуфрій, Кривеньке 1, Залішук Анна, уч. Прислів 1, Брикайло Мих., Кадобне 0.50, Лотоцький Степан, Петриків 0.50, Басникова Є., Ворона 0.50. — Разом зол. 128. Дякуючи Вш. Жертводавцям за датки, просимо всіх тих, що одержали з ч. 141 „Діла“ наші чеки, щоб не марнували їх, а переказували свої жертви — хочби й найменші — для вшанування памяти заслуженого композитора або складали їх в Укр. Кооп. Банку в Станиславові на конто ч. 1470.

„Станиславівський Боян“.

КАТОЛЬ ВБИВАЄ хробачню, насікоми

Гребенів к. Сколього.

Подаю до відома, що в цім році сама буду вести свій пансіон „Емілія“. Гарні мешкання, домашній харч, здоровий. — Ціни низькі.

ЕМІЛІЯ СТЕРНЮК.

Пошрюйте „Діло“.

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло“. За редакцію відповідає Олександер Костик